

Nálet na Drážďany

Ulice, ve které se můj dědeček narodil, se jmenovala Nová hospoda. Dostala své jméno podle vyhlášeného podniku dědečkových rodičů. Bývala to výletní restaurace se stolky pod velkým kaštanem a s tanečním parketem přilepeným ke zdi. Každou neděli zde hrávala dechová hudba a po parketu tančily slečny v dlouhých šatech a s nostalgickými kloboučky.

Můj dědeček míval na sobě parádní proužkovaný oblek a vlasy měl přičísnuté cukrovou vodou. Přisedával si ke slečnám, něco jim povídal a od stolu, kde vyprávěl, se často ozýval veselý smích.

Do dvora vedlo okno sousedního domu; bylo to právě okno do kuchyně, kde se v těch dobách pobývalo nejčastěji, a tím oknem nakukovala do dvora copatá dospívající dívka.

Vypadalo to, že se jí líbí ti krásně ustrojení lidé a hudba a lampióny, které se navečer rozsvěcely, ale dívala se i druhý den, když dědeček uklízel po hostech dvůr, a tak začala mít maminka toho děvčete podezření.

Napadlo ji, že už je dcera skoro dospělá, a lekla se, aby se děvče nezakoukalo do sousedovic kluka, který se až příliš ochomýtal kolem slečen. Chápala, že je to tuze citlivá věc, protože takové mladé děvče je uzlíček protichůdných citů, a tak vyčkávala, až se naskytne vhodná příležitost s dcerou promluvit. Sousedé sice žili v dobrých majetkových poměrech, vychování dali dětem řádné, ale

přeci jen se to prababičce nezdálo být jako dobrá partie. Myslela dopředu a bála se, aby ten sousedovic kluk nechodil jednou své ženě za děvčaty.

Když se konečně ona vhodná příležitost naskytla, zjistila, že uzlíček protichůdných citů čeká se sousedovic klukem mého tátu. Dřív než se stačila v celé věci nějak zachovat, přišla mobilizace a sousedovic kluk, protože měl české občanství, narukoval do pohraničí.

Když se vrátil, měla už babička pěkné břicho a prababička doufala, že snad konečně bude svatba. Ale zanedlouho nás obsadili Němci. A sousedovic kluk, protože byl po rodičích německé národnosti, byl zmobilizován do wehrmachtu.

Když přijel na dovolenku, pokusil se s babičkou oženit, ale německé úřady mu věc všemožně komplikovaly, protože nepřály smíšenému sňatku, takže dědeček odjel zpátky na bojiště svobodný.

Teprve na sklonku války, když byl převelený k obraně Drážďan, napsal babičce dopis plný naděje. Psal, že nálety jsou čím dál častější a během nich se kostely plní lidmi. A ti, kteří spolu žili „ve hřích“, prosí kněze, aby je oddal, kdyby je snad zdi kostela měly vzápětí zavalit.

A tak prý stávaly před oltářem fronty, a zatímco se kolem ozývalo dunění, jeden kněz žehnal čerstvým manželským párům a druhý je zapisoval do matrik. Na nějaké doklady nebyl čas.

Babička tedy s mým malým tatínkem obíhala všechny možné úřady, až nakonec dostala týdenní propustku, a vzala malého tatínka a trmácela se studenými vlaky, protože tu zimu na sklonku války se už ve vlcích netopilo, trmácela se těmi vlaky, které každou chvíli stály někde v polích kvůli náletům, trmácela se do Drážďan.

Mířila do Drážďan, o kterých se vědělo, že na ně mají Spojenci spadeno, na něž stále padaly bomby, dobře si to zapamatujte, mířila tam, protože nechtěla dál žít ve hřích.

A když konečně přijela na místo, ubytovala se v hotelu a dívala se na trosky domů a tišila malého tátu a čekala, až pro ni přijde dědeček. Jenže zrovna ten týden, představte si to, žádný nálet nepřišel.

Moje babička stála v okně, tatínek konečně spal, bylo ticho a babička se modlila, aby konečně přišel nálet. Aby konečně byl na Drážďany nálet. Když jí zbýval z dovolenky poslední den, sirény ohlašující nálet konečně zaječely...

Ve dveřích se objevil dědeček a táhl babičku i s malým chlapcem davem lidí spěchajících do krytů k nejbližšímu kostelu; byl už skoro zaplněný, když k němu konečně došli a hrnuli se k oltáři.

Netrvalo to dlouho, bomby stále ještě nepadaly, jenom sirény dál ječely a dědeček s babičkou byli zapsáni v matrice. Konečně byli svoji.

Představte si to štěstí. Byl to planý poplach, letadla, která spatřily protiletcké hlídky, ten den neshodila žádné bomby. Aby tomu nebyl konec, dědeček byl hned druhý den po babiččině odjezdu někam převelen, takže stačilo pár dnů a možná by se nikdy nevzali.

A aby tomu ještě nebyl konec, za několik dnů přišel opravdový nálet a srovnal se zemí hotel, kde babička bydlela, srovnal se zemí kostel, kde byli oddáni, a srovnal se zemí celé Drážďany.

Dědeček byl brzy zajat. Dostal se do amerického zajetí. Matrika v drážďanském chrámu, jediný důkaz dědečkovy svatby, už neexistovala, ale dědeček prohlásil, že má v Čechách rodinu. Zrazovali ho, protože Čechy dostali Rusové a dědeček bojoval na východní frontě a jeden nikdy neví...

Ale dědeček se nedal odradit, a tak byl předán východnímu sektoru, byl předán na svou žádost, kvůli babičce a synkovi, do ruského zajetí. Přestože to ale udělal, aby se dostal domů, trvalo ještě hodně dlouho, než babičku objal.

Když se konečně dostal do Čech, byla jeho rodina odsunuta a výletní restaurace zkonfiskována, ale babička na něj stále čekala. Strávili spolu po letech zase pár dní, než byl dědeček znovu zatčen, protože se přihlásil na úřadech, ale nakonec nebyl odsunut, neboť mu uvěřili, že má českou ženu.

Skutečně uvěřili, protože žádné důkazy pro to nebyly. Ale babička sepsala prohlášení, že je to její manžel, kterého si vzala za války, ačkoli jí to všichni rozmlouvali, protože v té době nebylo lehké tvrdit, že jste si za války vzali Němce. Když si teď dědeček přisedl k někomu v zahradní restauraci, kterou mu zabrali, tak už se lidé nesmáli, ale umlkali.

Nakonec přeci jen byli na českých úřadech zapsáni jako manželé. Tatínek už byl pěkně veliký a téměř na prstech byste spočítali, kolik ti dva spolu vlastně strávili dní.

Nedivte se proto, že se od sebe už neodloučili a měli spolu ještě další čtyři děti. A prababička měla zbytečnou starost: dědeček si až do smrti všímá jenom babičky.